

Sygn. akt II Ka 39/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski – spr.

Sędziowie : SO Agata Wilczewska

SO Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale J. G. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 14.03.2014 r.

sprawy A. T.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z 21.11.2013 r. sygn. akt II K 283/13

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 450 zł.
3. Zasądza od oskarżonego A. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego H. A. kwote 420 złotych z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

R. R. K. W. C.A. W.

Sygn. akt II Ka 39/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21.11.2013r. w sprawie o sygn. akt II K 283/13 Sąd Rejonowy w Kole uznał oskarżonego A. T. winnym tego, że 20 października 2012 r. w miejscowości (...) gm. O. w woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) nie obserwował w sposób należyty sytuacji na drodze przez co nie dostrzegł nieprawidłowo stojącego na jezdni pieszego H. A., w wyniku czego doprowadził do uderzenia wymienionego pieszego, który w wyniku zdarzenia doznał obrażeń czaszkowo-mózgowych ze złamaniem prawej kości ciemieniowej, łuski kości skroniowej prawej, kości jarzmowej prawej oraz stłuczenia mózgu z krwiakiem przymózgowym, skręcenia kolana prawego z uszkodzeniem (...) i (...), stłuczenia klatki piersiowej, rany tłuczonej głowy oraz licznych otarć naskórka, które skutkowały powstaniem u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, po czym zbiegł z miejsca zdarzenia, to jest popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności sąd warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych po 10 złotych.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, określonych w kategorii B prawa jazdy, na okres 1 roku, a na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet tego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 20 października 2012 r. do 21 października 2013 r., uznając orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów za wykonany w całości.

Apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji w opisie czynu, iż oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego nie daje podstaw do takiego stwierdzenia.

W oparciu o ten zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu stwierdzenia, iż oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia oraz przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się czynu opisanego w art. 177 § 2 k.k. i wymierzenie za to oskarżonemu znacznie łagodniejszej kary zasadniczej i uchylenie orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonych w kat. B prawa jazdy ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 kpk kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny logiczny wniosek, że oskarżony popełnił przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. Sąd I instancji w spełniającym wskazane w art. 424 kpk wymogi, szczegółowym uzasadnieniu, wykazał dlaczego takie ustalenia poczynił. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podziela, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia.

Ustalona zatem przez Sąd wersja zdarzenia, jeżeli tylko nie opiera się na ocenach dowolnych i jest logicznie poprawna czyni zarzut błędu w ustaleniach faktycznych bezzasadnym, natomiast uzasadnienie takiego zarzutu opiera się na ocenach dowolnych. Taka też sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Z wyjaśnień oskarżonego wynika już, że mimo, iż nie wiedział co się stało, to był przekonany, że w coś uderzył, a gdy usłyszał sygnał pogotowia ratunkowego postanowił zgłosić się na policję. Oskarżony był zatem świadomy, że kogoś potrafił (nawet jak nie obserwował jezdni to musiał widzieć to w lusterkach) i mimo to oddalił się z miejsca wypadku. Wynika to też z zeznań świadków H. A., D. A., R. F., B. L. i T. B.. Wszyscy ww. świadkowie wskazywali, że oskarżony po uderzeniu w pokrzywdzonego nie zatrzymał się i oddalił z miejsca zdarzenia, natomiast miejsce, w którym doszło do potrącenia było dobrze oświetlone, a natężenie ruchu małe.

Momentem decydującym o przyjęciu, iż sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia jest ustalenie, że oddalając się z miejsca zdarzenia czynił to z zamiarem uniknięcia odpowiedzialności, w szczególności w celu uniemożliwienia identyfikacji, roli jaką odegrał w zdarzeniu oraz stanu, w jakim znajdował się w chwili wypadku (wyrok SN z 27.03.2001 r. w sprawie o sygn. akt IV KKN 175/00; wyrok SN z 15.03.2001 r. w sprawie o sygn. akt III KKN 492/99). Z treści tych orzeczeń wprost zatem wynika, iż zbiegnięcie z miejsca zdarzenia zachodzi także wtedy gdy sprawca oddalił się z miejsca wypadku również w celu utrudnienia ustalenia stanu jego nietrzeźwości. Tak też postąpił oskarżony, który przecież po oddaleniu się z miejsca zdarzenia i przyjechaniu do miejsca zamieszkania wziął prysznic i napił się nalewki alkoholowej, co – jak wynika z opinii biegłego J. T. – utrudniło jednoznaczne ustalenie stanu trzeźwości oskarżonego. Z tych też względów ustawodawca w art. 178§1 kk zrównał znamię „znajdując się w stanie nietrzeźwości” ze znamieniem „zbiegł z miejsca zdarzenia”.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 2 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23 czerwca 1973r. (Dz. U. 1983, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego H. A. kwotę 420 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

R. R. K. W. C. A. W.